

ב"ה

גבור

אמתי

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי
אגודת
חב"ד

"במה נשחק היום?", התלבטו הילדים בחצר הבנין.
הלה הציעה: "נעשה תחרות קפיצות".
"כן! כן!", שמחו השאר.

הלה הניחה מקלות במרחק זה מזה.
"נראה מי יצליח לקפץ הכי רחוק!", הכריזה.

לה' הארץ ומלואה

שם: _____

משפחה: _____

סיפור חז"ל מעובד על-פי בבא מציעא פד/א

צעירי
אגודת
חב"ד
כל הלב לכל אחד

יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

ל"ג בעומר תש"פ - 2020
© כל הזכויות שמורות

יוצא לאור על-ידי המרכז לעזרי שליחות • www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

כתיבה: לוי שייקביץ

איורים: שירלי וייסמן

עיצוב: אליעזר מרגליות

הגהה: חיים נקר

נא לשמור על קדושת הספרון

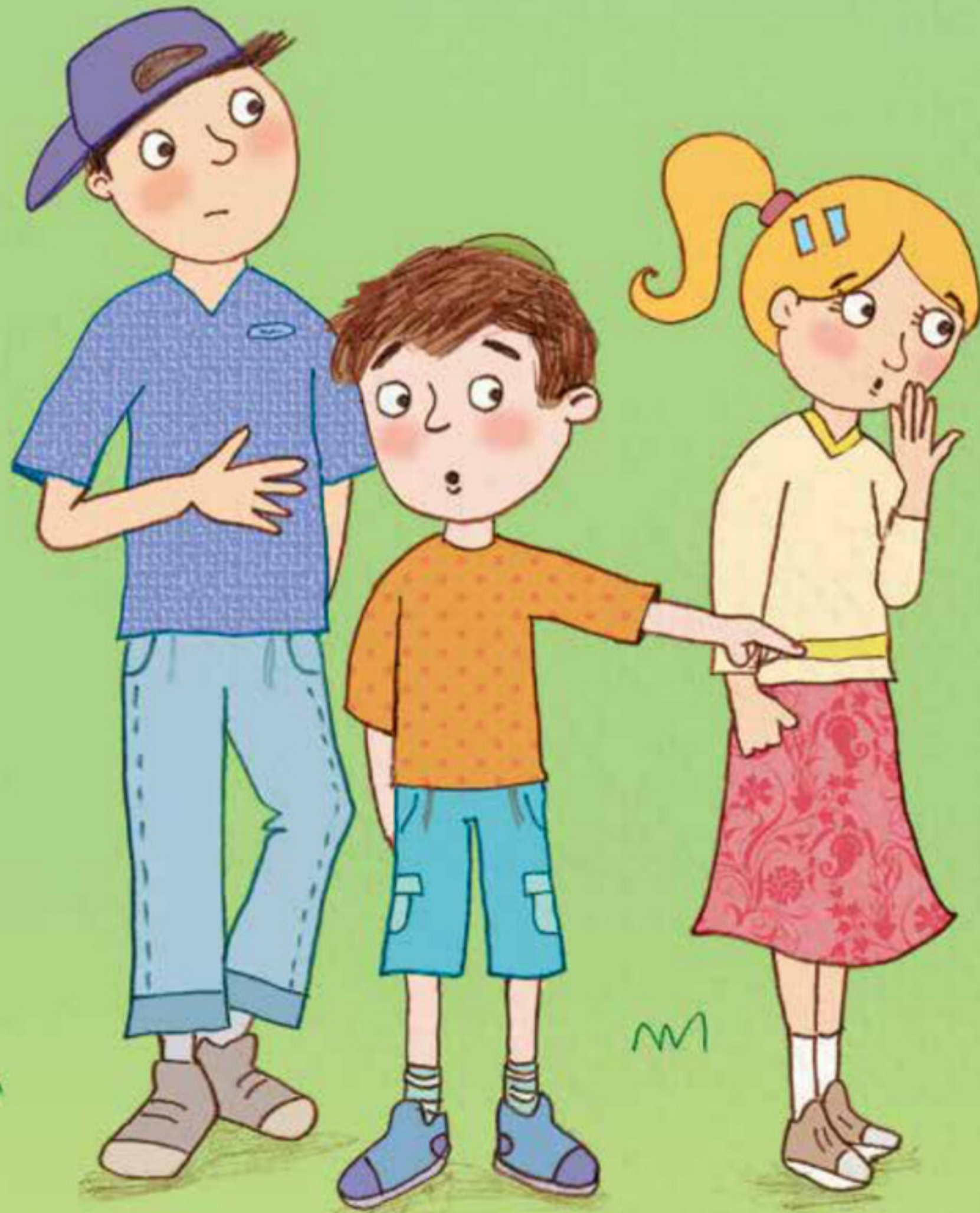

ראשון בתור היה אורי.
הוא פסע לאחור, ואז פתח בריצה מהירה.
כשהתקרב לקו הזניק, נתר וקפץ בכל כוחו.
הוא רחף באויר לרגע אחד, ואז נחת על הדשא.
הלה מדדה ואמרה:
"קפצת למרחק של מטר ועשרים סנטימטרים!
כל הכבוד!"

עוד ילדים באו והשתתפו בתחרות:
דני, תמר, שקד ורות.
המשחק המותח נמשך עוד זמן רב.
כלם התעופפו בזה אחר זה,
דלגו,
נתרו,

רחפו...
ולבסוף נחתו על הדשא הרך.
בינתיים, למקום הראשון הגיע נדב.
הוא קפץ למרחק הכי רב:
מטר עשרים וחמשה סנטימטרים.
נדב חייך בגאון...
"נראה לי שאנצח!", הכריז.

אבל הקפיצה נכשלה.
איתמר בקשי היה באויר רגע קטן.
אפילו לדלג מעל השלולית הקטנה לא הצליח.
הוא פשוט נחת בתוכה.
מים נתזו לכל עבר.
"אוי, חבל!", הצטער נדב, והצטערו שאר הילדים.
איתמר חזר לספסל, והם הוסיפו לשחק.

לפתע הבחין נדב באיתמר הקטן,
יושב על ספסל ומביט בנעשה בשתיקה.
"איתמר, בוא לקפץ!", קרא נדב,
"אני רוצה להיות הטוב מכל-ם!".
"בוא, איתמר!", עודדה גם הלה,
"וכל הילדים הצטרפו במקלה:
"בוא! בוא!".
איתמר אמר: "אבל אני קטן, ואין לי כוח".
"תנסה בכל-זאת", התעקשו הילדים.
איתמר הסס.
לבסוף, קם מהספסל.
צבר תנופה, ורץ קדימה בדהרה.
הוא קפץ בכל כוחו...

"אמתין עד שיסימו את התחרות", מלמלה לעצמה.
אבל הילדים בקשי שמעו את דבריה, הם הוסיפו לקפץ זה אחר זה.
"ואני שמעתי על גבור שהצליח לקפץ מעל נהר הירדן, מגדה לגדה!",
אמרה סבתא אילנה פתאום.

"שלום ילדים!", שמעו לפתע קול מבגר.
הם הסתובבו וראו את אילנה, סבתא של נדב,
החביבה והנעימה, המתגוררת בקומה ראשונה.
נדבי, קראה אילנה, "אני זקוקה לעזרה.
המעלית התקלקלה, וחסרתי מהסופר עם סלים רבים!".
נדב!, אמרו החברים, "יש לך המון כוח! לך תעזר,
ואחר-כך תחזר".
"עוד מעט, סבתא, בסדר?", אמר נדב,
"אנחנו באמצע תחרות מותחת!".
דרור ואיתן התכוננו גם הם לקפץ.
"נו, קדימה!", אמר איתן לדרור, "קפץ, דרור!".
סבתא אילנה התישבה על הספסל.

וּצָאָה אֶל הַמֶּרְפֶּסֶת, בִּידָה סֵפֶר גָּדוֹל מְאֹד.
הִלָּה הַצְּלִיחָה לְזֵהוּת מִמְרָחֵק אֶת שֵׁם הַסֵּפֶר: "תְּלִמּוּד בְּבִלִי".
אָמְרָה סִבְתָּא אֵילְנָה: "אֵלֶּה סִפְרִים שֶׁכָּתְבוּ חֲכָמֵינוּ
לְפָנַי אֶלְפֵי שָׁנִים בְּאֶרֶץ בָּבֶל, וּבְהֵם דְּבָרֵי תוֹרָה וְחֻכְמָה.
וְעַכְשָׁו – לְסַפּוֹר".
שָׁקַט הַשְּׁתֵרֵר בְּחֻצֵר.
כָּל הַהוֹרִים הָאֵזִינוּ גַם הֵם מִמְרָפְסוֹת הַבָּתִּים.
וְסִבְתָּא אֵילְנָה סִפְרָה:

"מָה?!", שָׁאֵל נָדָב, "מִי־שֶׁהוּ הַצְּלִיחַ לְקַפֵּץ
מֵעַל נְהַר הַיַּרְדֵּן, מִגְדָּה לְגְדָה?".
נָדָב הִפְסִיק אֶת הַתְּחִירוֹת.
"כֵּן", הִשִּׁיבָה סִבְתָּא אֵילְנָה,
"הוּא קִפֵּץ מִגְדָּה לְגְדָה".
"וְלֹא נִפֵּל לַמַּיִם?", שָׁאֵלָה הִלָּה.
"אֲנִי חִיֵּב לְדַעַת מִי זֶה!", הִסְתַּקֵּרֵן לִירֹז.
"נָדָבִי, סִיעֵ לִי לְסַחֵב אֶת הַסְּלִים,
וְאֲנִי אֶסְפֹּר", אָמְרָה סִבְתָּא אֵילְנָה.
"בְּסֹדֵר", אָמַר נָדָב.
בְּקִלוֹת נִשָּׂא אֶת הַסְּלִים עַד לְבֵית סִבְתּוֹ.
סִבְתָּא אֵילְנָה סִדְרָה אֶת הַמְצָרְכִים בְּאֵרוֹנוֹת

זמן רב עבר.
 יוחנן היה לרב, ולו תלמידים רבים שלמדו תורה מפיו.
 הם כנו אותו: "רבי יוחנן".
 ושמעון - הוא בחר בהתנהגות שונה לגמרי.
 שמעון הצטרף לחבורת בריונים ששוטטו בדרכים
 ושדדו מעוברי הארץ כסף, אכל וחספי ערך.
 שמעון היה בריון, כמו שהוא רצה. אנשים ממש חששו ממנו.
 אף אחד לא רצה להתעסק אתו.

לפני המון שנים חיו בארץ ישראל שני ילדים, שהיו חברים טובים.
 האחד שמו יוחנן בן-נפחא והשני שמעון בן-לקיש.
 השנים חלפו, יוחנן ושמעון גדלו. ואז התברר שהם שונים זה מזה.
 שונים מאוד!
 יוחנן היה תלמיד חרוץ. הוא השקיע זמן ממשך בלמוד התורה.
 בכל יום למד עוד ועוד, כדי לצבור ידע רב. הוא רצה להיות חכם גדול.
 ואלו שמעון היה חסון וחזק. בכל יום התאמן,
 כדי להגדיל את כוחו עוד יותר. הוא רצה להיות גבור גדול.

יום אחד בקר רבי יוחנן בנהר הירדן.
מזג האויר היה נעים. רוח קלה נשבה,
והמים הזורמים פכפכו להם בשלוח.
ופתאום...

"יוחנן!", נשמעה קריאה.
רבי יוחנן הסתובב לכיון הקול.
"שמעון!", השיב בהתרגשות,
"גם אתה פה?!"
שני החברים הטובים מפעם, נפגשו.

שמעון רצה להרשים את רבי יוחנן בכוחו הרב.
"תראה איזה גבור אני!", אמר שמעון לרבי יוחנן,
"ביכלתי לקפץ מגדה אחת לשנייה".

הוא לקח תנופה לאחור, ואז שפט קדימה בריצה אדירה...
כשהגיע לשפת הנהר, זנק שמעון במלוא העצמה.
הוא רחף מעל המים בגמישות, רגליו התנופפו באויר,
וכל גופו הגדול התעופף בקלילות.
כעבר רגע נחת בגדה השנייה.

שמעון המתין לתגובתו של רבי יוחנן.
הוא צפה לקבל מחמאות רבות.

"וואו!", אמר לו רבי יוחנן, "אתה ממש גבור.
אבל לדעתי, הכוח שלך מבזבז. אתה צריך
לנצל את כוחך הרב לדברים טובים;
ללמד תורה, לעשות מעשים טובים.
לא להציק לאנשים!"

שמעון לא כָּעַס על רבי יוחנן. הוא הבין שְׁלֵרְבֵי יוֹחָנָן
אֶכְפֵּת מִמֶּנּוּ, וְכִי הוּא מִתְכַּוֵּן לְטוֹבָתוֹ.

הוא הקשיב היטב לדברים.
הם נִכְנְסוּ לְלִבּוֹ.

ואז הוא החליט להפוך להיות שמעון אחר.
הוא שָׁנָה אֶת מַעֲשָׂיו, וְהִשְׁקִיעַ אֶת כָּל כּוֹחוֹ בְּעִזָּרָה לְזוּלַת
וּבְלִמּוּד תּוֹרָה.

אֵילָנָה סִימָה לְסִפּוֹר.

כל ההורים מחאו כפיים מהמרפסות.

"כל הכבוד, סבתא אילנה!", אמר אבא של תמר.

ואמא של רות הוסיפה: "זה ספור מיוחד מאוד!".

"אבל מה קרה בסוף עם שמעון?", שאלו הילדים.

אילנה חיכה.

היא פתחה את הספר, דפדפה ודפדפה, ואז הקריאה בקול:
"רבי שמעון בן-לקיש אומר:..."

איתמר הקטן הבין ראשון:
"שמעון הפך לרבי שמעון! כמו רבי יוחנן!"
"נכון! כל הכבוד!", אמרה אילנה.
ונדב אמר:

"סבתא, מעתה אהיה כמו רבי שמעון.
אשתמש בכוחי כדי לעזור לך המון!"

סבתא חיכה באשר.
ובטרם נכנסה לביתה
הוסיפה ואמרה:

"מי חכם וידע לגלות,
מה שמם של אבא של רבי יוחנן
ואבא של רבי שמעון?"

אולי אתם תדעו?...

שננו את שנים-עשר הפסוקים

1. תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב.
2. שמע ישראל אֱ-דְנִי אֱ-לֹהֵינוּ אֱ-דְנִי אֶחָד.
3. בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים.
4. כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר: ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ, נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.
5. כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיו ובכלבך לעשותו.
6. והנה ה' נצב עליו ומלא כל הארץ כבודו ומביט עליו ובוחן כליות ולב, אם עובדו כראוי.
7. בראשית ברא אֱ-לֹהִים את השמים ואת הארץ. ושננתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובכלכתך בדרך ובשכבך ובקומך.
8. לפניכם שנים-עשר פסוקים ומאמרי חכמינו זכרונם לברכה, שנבחרו עלי ידי כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש. הרבי בקש שכל ילד יהודי ישנן פסוקים אלה בעל-פה ויחזור עליהם בכל עת. עלי ידי אמירת הפסוקים אנו גם מממרים את ביאת המשיח ואת הגאולה האמתית והשלמה.
9. יגעתי ולא מצאתי - אל תאמין, לא יגעתי ומצאתי - אל תאמין, יגעתי ומצאתי - תאמין.
10. ואהבת לרעך כמוך - רבי עקיבא אומר, זה כלל גדול בתורה.
11. וזה כל האדם ותכלית בריאתו ובריאת כל העולמות, עליונים ותחתונים, להיות לו יתברך דירה בתחתונים.
12. ישמח ישראל בעושיו, פרוש שכל מי שהוא מזרע ישראל יש לו לשמח בשמחת ה', אשר שש ושמח בדירתו בתחתונים.

